

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ד - חלק ט"ו

קונטרס 705

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁם עוֹשֶׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

הַזֹּהָר וְהַעֲרָב רַב

וְכָל הַמְּסַתֵּי עַף

חֵלֶק ט"ז

יִלְקוּט מֵאֲמָרִים

דיבורי נבואה ורוח הקודש מצדיקים
הקודמים מה שנבאו על מנהיגי הדור
האחרון הלזה בעיקבתא דמשיחא

נְדַפֵּס בְּשָׁנַת תַּשֶּׁס"ה לַפ"ק
וְעִכְשָׁן יוֹצֵא לְאוֹר בְּהוֹצְאָה שְׁנִיָּה
עַל יְדֵי "מְפַעַל הַזֹּהָר הָעוֹלָמִי"
תַּמּוּז תַּש"ע לַפ"ק
עִידָה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹבֵב"א

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארך ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי"
מפעל עולמי להצלת הדת
מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

מכתבי הסכמה

מגדולי ישראל כבר באו בדפוס בשאר הספרים
שהוצאנו לאור - וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן.

לקנות הספרים במחיר מסובסד:
אצל חנות הספרים של ר' פנחס ראובן הי"ו
ברחוב השומר 74 בני ברק

או אצל "מפעל הזוהר העולמי"
רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש ארץ ישראל
טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300
hazohar.com@gmail.com

**כָּל אֶחָד וְאֶחָד יִזְכֶּה אֶת הַרְבִּים לְצַלֵּם וּלְחַלֵּק
הַסְּפָרִים לְהַכְפִּיל וּלְשַׁלֵּשׁ זְכוּתֵיכֶם בְּאַלְפֵי אֲלָפִים
וְרִבּוּא רַבּוּת. וְכָל הַמְזַמֵּה אֶת הַרְבִּים זֹכֶה לְבָנִים
צְדִיקִים וּלְכָל הַהִבְטָחוֹת הַרְשִׁיבִי זֵיע"א**

הצדיק אינו נותן שנה לעיניו ביום ובליילה עד שמוכיח הרשעים
ומביאם שישובו בתשובה (זהר הקדוש, חלק א, כ:).
אילו היו יודעים בני העולם גדל השקר להחזיר חברו למוטב היו
רודפים אחריו תמיד כמו שרודף אחרי כסף וזהב (זהר הקדוש פרשת
תרומה קכח, ב – קכט, א).

מצוה שאיתה רואה שבני אדם נוהגים בה קלות ראש ומעט המה
שמקמיין אותה, הנה מצוה זו בודאי ממתנת ומצפה עד כי יבחר בה איש
בשר וישר להזהר בה, ולעורר רבים על מצוה זו לקימה באהבה לכבוד
קודשא בריך הוא וכו' (זהר הקדוש פרשת תרומה, קב הישר פרק ס"ד).

כל מצוה שאין לה דורש ואין מי שיבקש אותה תדרשנה לפי שהיא כמת
מצוה, ומצוה שאין לה רודפים רדף אחריה לעשותה, שהמצוה מקטרגת
ואומרת כמה גרועה אנכי שנתעלמתי מכל וכו' (ספר חסידים אות ק"ה).

קָם רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, וְהָא קָדָם דְּגָלוּ יִשְׂרָאֵל
וּשְׂכִינְתָא, בְּמַאי הוּוּ מְקַיְימִין שְׁלוּחַ הַקֶּן,
אָמַר לִיה רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּרִי, בְּגִין לְאַתְעָרָא
רַחֲמִין עַל אֵינוֹן נְפִשֵׁין וְרוּחִין וְנִשְׁמָתִין, דִּהְווּ
אֲזַלִּין בְּגָלוּתָא בְּגָלְגוּלָא מִתְתַרְכִין מְגוּפִיהוֹן
דְּאַתְתַּרְבוּ, דְּעַלְיֵיהוּ אִתְמַר דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
הָוֵה בּוֹנֵה עֲלָמִין וּמְחַרְיָבָן, דְּאַשְׁתְּאַרוּ חַרְבִין
גּוּפִיהוֹן מְנַיְהוּ, וּמְנִיעוּ דְּבִרְכָאָן לְעֵילָא גְרִים
וְנַהֲר יַחֲרַב וְיָבֵשׁ, וְהָכִי אִוקְמוּהוּ אִתְתַּרְבַּ בֵּית
רֵאשׁוֹן וְהָאָרְץ הֵיתָה תְּהוּ וְבָהוּ. (דף נג
ב)¹ אִתְתַּרְבַּ בֵּית שְׁנֵי וְחֻשְׁףָּ עַל פְּנֵי תְּהוֹם,
וּבְגִין אֵלִין נִשְׁמָתִין דְּאַתְבְּרִיאוּ קָדָם דְּאַתְבְּרִי
עֲלָמָא וְלִית לוֹן גּוּפִין, בְּגִין לְאַתְעָרָא רַחֲמֵי
עַלְיֵיהוּ, הוּוּ מְקַיְימֵי הָאֵי פְקוּדָא, אָמַר לִיה,
אַבָּא, אִם כֵּן תְּלַמִּיד חָכָם דְּאִיהוּ מְסֻטְרָא
דְּמַחְשְׁבָהּ, דְּאַתְמַר בֵּיהּ יִשְׂרָאֵל עֲלָהּ בְּמַחְשְׁבָהּ
לִיבְרָאוֹת, הָאֵי אִורֵייתָא אִיהִי בֵּן לְתַלְמִיד
חָכָם, אִם כֵּן אִתְתָּא דִּילָהּ אַמַּאי צְרִיכָא יְבוּם,
דִּהָא לָא שׁוּוּ אַפְרָשׁוּתָא מְאָרִי מִתְנִיתִין
לְתַלְמִידֵי חָכְמִים מְשָׁר בְּנֵי נְשָׂא, אָמַר לִיה,
בְּרִי, וְדָאֵי צְרִיכָה יְבוּם, לְאַלִּין נִשְׁמָתִין דְּאֲזַלִּין
עַרְטִילָאִין מִשִּׁית יוּמֵי בְּרֵאשִׁית.

אָמַר לִיה, וְהָא פְתִיב (ויקרא כ' כ) לֹא יִחְלִיפְנוּ
וְלֹא יִמִּיר אֹתוֹ וְגוֹמֵר, וְכִי הָאֵי אִתְתָּא
דְּאִיהִי קֹדֶשׁ קֹדֶשִׁין, תְּהָא קִינָא לְמָאן דְּלָאוּ
אִיהוּ מְמִינָה, דִּהָא פְתִיב (בראשית א כד) תּוֹצֵא
הָאָרְץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ, וְלִית לָהּ הִרְפָּכָה אֶלָּא
מְמִינָה, אָמַר לִיה, בְּנֵי, גִלְגוּלִין אֵינוֹן רָזָא
דְּהִרְפָּכָה, כְּגוֹן מָאן דְּמִרְכִּיב אִילְנָא דְּלָאוּ אִיהוּ
מִינָהּ בְּאִילְנָא אַחְרָא, כְּגוֹן מָאן דְּמִרְפִּיבִין
אֶלְנִין דָּא בְּדָא, אַבְל עֲקָרָא דָּאִם הָמַר יְמִירְנוּ,
צְרִיךְ דִּיהָא קֹדֶשׁ בְּקֹדֶשׁ, דְּאִילְנָא אִית מְסֻטְרָא
צְרִיךְ שִׁינְיָה קֹדֶשׁ בְּקֹדֶשׁ, שְׁיֵשׁ עֵץ מִצַּד הַטְּמֵאָה שְׁהוּא רַע,

קָם רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר: וְהָרִי קָדָם
שְׁגָלוּ יִשְׂרָאֵל וְהִשְׁכִּינָהּ, בְּמָה
הָיוּ מְקַיְימִים שְׁלוּחַ הַקֶּן? אָמַר
לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן: בְּנֵי, כְּדִי לְעוֹרֵר
רַחֲמִים עַל אוֹתוֹן נְפִשׁוֹת וְרוּחֹת
וְנִשְׁמוֹת שְׁהָיוּ הוֹלְכוֹת בְּגָלוּת
בְּגָלְגוּל, מְגַרְשׁוֹת מְגוּפִיהֶם
שְׁנַחְרָבוּ, שְׁעַלִּיהֶם נְאָמַר
שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הֵיךְ בּוֹנֵה
עוֹלָמוֹת וּמְחַרְיָבָן, שְׁנִשְׁאַרוּ
חַרְבוֹת גּוּפֹתֵיהֶם מִהֶם, וּמְנִיעַת
הַבְּרָכוֹת לְמַעְלָה גְרָמָה, וְנַהֲר
יַחֲרַב וְיָבֵשׁ. וְכַךְ פְּרָשׁוּהוּ, נַחֲרַב
בֵּית רֵאשׁוֹן - וְהָאָרְץ הֵיתָה תְּהוּ
וְבָהוּ. נַחֲרַב בֵּית שְׁנֵי - וְחֻשְׁףָּ עַל
פְּנֵי תְּהוֹם. וּבִשְׁבִיל הַנִּשְׁמָתוֹת
הַלְלוּ שְׁנַבְרָאוּ קָדָם שְׁנַבְרָא
הַעוֹלָם וְאִין לְהֶם גּוּפוֹת, כְּדִי
לְעוֹרֵר עַלִּיהֶם רַחֲמִים הָיוּ
מְקַיְימִים אֵת הַמְצִוָּה הַזֹּאת. אָמַר
לוֹ: אַבָּא, אִם כֵּן, תְּלַמִּיד חָכָם
שְׁהוּא מִצַּד הַמַּחְשְׁבָהּ, שְׁנַבְרָא
בוֹ יִשְׂרָאֵל עֲלָהּ בְּמַחְשְׁבָהּ
לְהִבְרָאָתָהּ, הַתּוֹרָה הַזֹּאת הִיא בֵּן
לְתַלְמִיד חָכָם, אִם כֵּן, לְמָה
אִשְׁתּוּ צְרִיכָה יְבוּם, שְׁהָרִי לֹא
שְׁמוּ הַבְּדֵל בְּעַלִּי הַמְשֻׁנָּה בֵּין
תְּלַמִּידֵי חָכְמִים לְשָׂר בְּנֵי אָדָם?
אָמַר לוֹ: בְּנֵי, הִיא וְדָאֵי צְרִיכָה
יְבוּם לְנִשְׁמָתוֹת הַלְלוּ שְׁהוֹלְכוֹת
עַרְטִילָאוֹת מִשְׁשֵׁת יְמֵי
בְּרֵאשִׁית.

אָמַר לוֹ: וְהָרִי פְתוּב לֹא יִחְלִיפְנוּ
וְלֹא יִמִּיר אֹתוֹ וְגוֹמֵר, וְכִי הָאִשָּׁה
הַזֹּאת, שְׁהִיא קֹדֶשׁ קֹדֶשִׁים, תְּהִיָּה קוֹ
לְמִי שְׁאִינוּ מְמִינָהּ, שְׁהָרִי כְּתוּב תּוֹצֵא
הָאָרְץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ, וְאִין לָהּ
הִרְפָּכָה אֶלָּא מְמִינָהּ? אָמַר לוֹ:
בְּנֵי, הַגִּלְגוּלִים הֵם סוּד שֶׁל
הִרְפָּכָה, כְּמוֹ מִי שְׁמִרְכִּיב עֵץ
שְׁאִינוּ מִינּוּ בְּעֵץ אַחֵר, כְּמוֹ מִי
שְׁמִרְפִּיבִים עֲצִים זֶה עִם זֶה, זֶה
אַבְל הַעֲקָר שֶׁל אִם הָמַר יְמִירְנוּ,
וּבִשְׁבִילֵנוּ נְאָמַר לֹא יִמִּיר אֹתוֹ טוֹב

דְּמַסְאָבוּ דְאִיהוּ רַע, וּבְגִינִיָּה אֲתָמַר (ויקרא כז)
 (א) לֹא יִמִּיר אֶתּוֹ טוֹב בְּרַע אוֹ רַע בְּטוֹב, דְּהָאִי
 אִיהוּ רְזָא דְצַדִּיק וְרַע לוֹ רַשָּׁע וְטוֹב לוֹ,
 אָבֵל (שם לג) אִם הִמַּר יְמִירְנוּ, וְהִיָּה הוּא
 וְתַמּוּרְתּוֹ יִהְיֶה קֹדֶשׁ, וּבְדָא מְרַפִּיבִין קֹדֶשׁ
 בְּקֹדֶשׁ, וּמְקַבְּלִין דִּין מִן דִּין, וְרְזָא דְמַלְאָה (שמות
 כו ה) מְקַבְּלִינָא הַלְלָאֵת, וּמִיָּן בְּמִינוּ הָאִי אִיהוּ
 צַדִּיק וְטוֹב לוֹ, וְכַד הֵיכֵי נִשְׁמַתָּא דְאִיהִי קֹדֶשׁ
 לֹא אֲשַׁפְּחַת מִינָהּ, אֲתָמַר בְּהּ (בראשית ח ט) וְלֹא
 מְצָאָה הַיּוֹנָה מְנוּחַ לְכַף רַגְלָהּ.

וְהָכִי רְזָא דְקִין צְפוּר, דְּאֲתָמַר בְּהּ (דברים כב)
 (א) שְׁלַח תְּשַׁלַּח אֶת הָאֵם, וְאֲזַלָּא מְנַדְרָא
 מִן קִנְיָה, וְהָן כָּל אֵלֶּה יַפְעַל א"ל פְּעַמִּים שְׁלֹשׁ
 עִם גְּבֵר (איוב לג כט), לְקַבֵּל תְּלַת שְׁלוּחִים דְיוֹנָה,
 וְכַד אֲשַׁפְּחַת אֲתֵר לְשִׁרְיָא תַּמָּן, אֲתָמַר
 בְּהּ (בראשית ח יב) וְלֹא יִסְפָּה שׁוֹב אֲלֵיו עוֹד, לְמִיתֵי
 זְמַנָּא אַחְרָא בְּהַרְפְּכָה.

וּבְגִין דָּא שְׁלוּחַ הֵקֵן בְּכָל עוֹפִין קְדִישִׁין אִיהוּ,
 וְלֹא בְּמַסְאָבִין, דְּאֵנוּן נִשְׁמַתִּין דְּאֲזַלִּין
 מִתְּתַרְכִּין, לְאַתְעָרָא רַחֲמֵי עַלְיָהּ, וּמַה פְּתִיב
 בְּהוּ (תהלים פד ג) גַּם צְפוּר מְצָאָה בֵּית דָּא גְּלִגּוּלָא
 קְדַמָּא דְאִיהִי נֶפֶשׁ, וְדַרְדּוּר קֵן לָהּ דָּא גְּלִגּוּלָא
 תְּנִינָא דְרוּחָא, אֲשֶׁר שְׁתָּה אֶפְרוּחִיָּה דָּא
 גְּלִגּוּלָא תְּלִיתָאָה דְנִשְׁמַתָּא, וּבְגִין דָּא שְׁלַח
 תְּשַׁלַּח לְקַבֵּל נֶפֶשׁ וְרוּחַ, אֶת הָאֵם לְרַבּוֹת
 נִשְׁמַתָּא, דְּאֲתָמַר בְּהּ (ישעיה נ א) וּבִפְשָׁעֵיכֶם
 שְׁלַחַה אֲמַכֶּם, אֶת הָאֵם, אֶת אֲתָא לְרַבּוֹת
 גְּלִגּוּלָא תְּלִיתָאָה.

וּבְגִין דָּא מָאן דְּמְקַבְּלִין אוֹשְׁפִיזִין, דְּאֵינוּן
 נִשְׁמַתִּין יְתִירִין, דְּאֵינוּן מְרַפִּיבִין עַלְיָהּ
 בְּעָרְב שַׁבַּת, בְּאֵנְפִין צְהוּבִין בְּחֻדְוָה בְּעוֹנוּגָא
 בְּהָאִי עֲלָמָא, פֶּד נִשְׁמַתָּא וְרוּחָא וְנִפְשָׁא נִפִּיק

בְּרַע אוֹ רַע בְּטוֹב, שְׁהָוּ סוּד שְׁל
 צַדִּיק וְרַע לוֹ רַשָּׁע וְטוֹב לוֹ, אָבֵל
 אִם הִמַּר יְמִירְנוּ, וְהִיָּה הוּא
 וְתַמּוּרְתּוֹ יִהְיֶה קֹדֶשׁ, וּבְזָה
 מְרַפִּיבִים קֹדֶשׁ בְּקֹדֶשׁ וּמְקַבְּלִים
 זֶה מִזֶּה, וְסוּד הַדְּבָר - מְקַבְּלִינָא
 הַלְלָאֵת, וּמִיָּן בְּמִינוּ זֶהוּ צַדִּיק
 וְטוֹב לוֹ, וּבְשִׁאֲוֹתָהּ נִשְׁמָה,
 שְׁהִיא קֹדֶשׁ, אֵינָה מוּצָאֵת אֶת
 מִינָהּ, נְאֻמַּר בְּהּ וְלֹא מְצָאָה
 הַיּוֹנָה מְנוּחַ לְכַף רַגְלָהּ.

וְכַד סוּד שְׁל קִין צְפוּר, שְׁנַאֲמַר
 בְּהּ שְׁלַח תְּשַׁלַּח אֶת הָאֵם,
 וְהוֹלֵכַת נוֹדְדַת מְקַנְיָה, וְהָן כָּל
 אֵלֶּה יַפְעַל א"ל פְּעַמִּים שְׁלֹשׁ
 עִם גְּבֵר, כְּנִגְדַּ שְׁלֹשָׁה שְׁלוּחִים
 שְׁל הַיּוֹנָה, וּבְשִׁמּוּצָאֵת מְקוּם
 לְשִׁרְוֹת שָׁם, נְאֻמַּר בְּהּ וְלֹא יִסְפָּה
 שׁוֹב אֲלֵיו עוֹד. לְהַבְיָא זְמַן אַחַר
 בְּהַרְפְּכָה.

וּמִשּׁוּם כִּף שְׁלוּחַ הֵקֵן הוּא כָּל
 הָעוֹפוֹת הַקְּדוּשִׁים, וְלֹא
 בְּטַמְאִים, שְׁהֵם נִשְׁמַת
 שְׁהוֹלְכוֹת מְגַרְשׁוֹת, לְעוֹרֵר
 עַלְיָהֶם רַחֲמִים. וּמַה פְּתוּב
 בְּהוּ? גַּם צְפוּר מְצָאָה בֵּית - זֶהוּ
 גְּלִגּוּל רֵאשׁוֹן שְׁהוּא נֶפֶשׁ, וְדַרְדּוּר
 קֵן לָהּ - זֶהוּ הַגְּלִגּוּל הַשְּׁנִי שְׁל
 הַרוּחַ, אֲשֶׁר שְׁתָּה אֶפְרוּחִיָּה -
 זֶהוּ גְּלִגּוּל שְׁלִישִׁי שְׁל הַנִּשְׁמָה,
 וּמִשּׁוּם זֶה שְׁלַח תְּשַׁלַּח, כְּנִגְדַּ
 נֶפֶשׁ וְרוּחַ. אֶת הָאֵם, לְרַבּוֹת
 הַנִּשְׁמָה, שְׁנַאֲמַר בְּהּ וּבִפְשָׁעֵיכֶם
 שְׁלַחַה אֲמַכֶּם. אֶת הָאֵם, אֶת כָּא
 לְרַבּוֹת גְּלִגּוּל שְׁלִישִׁי.

וּמִשּׁוּם זֶה, מִי שְׁמַקְבְּלִים
 אוֹרְחִים, שְׁהֵם נִשְׁמַת יְתִירוֹת
 שְׁהֵם מְרַפִּיבִים עַלְיָהֶם בְּעָרְב
 שַׁבַּת, בְּפִנִּים צְהוּבוֹת, בְּשִׁמְחָה
 וּבְכַנְעָג בְּעוֹלָם הַיָּהּ, כְּשֶׁהַנִּשְׁמָה
 וְהַרוּחַ וְהַנֶּפֶשׁ יוֹצְאוֹת מִן הַגּוֹף
 מְהַעוֹלָם הַיָּהּ, כִּף מְקַבְּלִים אוֹתָם

מִן גּוֹפִיָּה מְהָאִי עֲלָמָא, הָכִי מְקַבְּלִין לוֹן בְּעֲלָמָא דְאַתִּי, וְאֲתָמַר בְּהוֹן גַּם

בעולם הבא, ונאמר בהם גם צפור מצאה בית וכו'. אשרי הוא מי שמקבל אורחים ברצון שלם, כאלו מקבל פני שכניה, שבמדה שאדם מודד בה מודדים לו. בא רבי אלעזר בנו ונשק ידיו, והשתטחו לו כל החברים ואמרו לו: אלו לא באנו לעולם אלא לשמע הדברים הללו - די.

בין כך כרי אליהו יורד מלמעלה עם כמה חילות של נשמות וכמה מלאכים סביבו, והשכינה העלינה מעטרת על כלם, פתר בראש של כל צדיק. באותו זמן התעורר קול בעץ שלמעלה בנגון, וכמה עופות של נשמות שורות שם בענפים שלו. זהו שכתוב גדל האילן ומתחזק וכו', ויאמר: כן, רבי רבי אתה, אתה הוא עץ שגדול ותקיף בתורה, בענפים שלך, שהם איברים קדושים, כמה עופות שורים שם, שנשמות קדושות כמו שלמעלה, שנאמר בו ובענפיו יקננו עופות השמים, וכמה בני אדם למטה יתפרנסו מהחבור הזה שלך, כשיתגלה למטה בדור האחרון בסוף הימים, ובגללו יקראתם דרור בארץ וגומר.

פתח אליהו ואמר: כשיוצאת שבת ומים טובים, וישראל הם תחת ממשלת סמאל ושבועים ממנים ודוחקים את ישראל, קול יוצא מהשמים אליו, ויאמר כך, יר"א בש"ת, וזה בראשית, תהיה לך בושח מן השמים, וזה

(בראשית).

תקון שביעי

בראשית יר"א בש"ת, אוי לו לסמאל, כשיבא הקדוש ברוך הוא לפדות את השכינה ואת ישראל בניה, ותובע ממנו ומשבועים האמות ומהממנים שלהם

צפור מצאה בית וכו', זכאה איהו מאן דמקבל אורחין ברעו שלים, כאלו מקבל אנפין שכנתא, דבמדה דמדד בר נש בה מודדין ליה, אתא רבי אלעזר בריה ונשיק ידוי, ואשתטחו ליה כל חבריא, ואמרו ליה, אילו לא אתינא לעלמא אלא למשמע מלין אלין די.

ארהבי הא אליהו קא נחית מעילא, בכמה חיילין דנשמתיין, וכמה מלאכיא סוחרניה, ושכינתא עלאה עטרה על פלהו, פתר בריש כל צדיק, בההוא זמנא קלא אתער באילנא דלעילא בנגונא, וכמה עופין דנשמתיין שריין תמן בענפוי, הדא הוא דכתיב (דניאל ד ח) רבה אילנא ותקיף וכו', ויימא הכי, רבי רבי אנת הוא אילנא דרבה ותקיף באורייתא, בענפין דילך דאינון אברין קדישין, כמה עופין שריין תמן, דנשמתיין קדישין בנגונא דלעילא, דאתמר ביה (שם ט) ובענפיה ידורן צפרי שמיא, וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי (דף כד ע"א) חבורא דילך, פד תגלי לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגיניה (ויקרא כה י) וקראתם דרור בארץ וגומר. פתח אליהו ואמר, פד נפיק שפתא ויומין טבין, וישראל אינון תחות ממשלה דסמאל ושבועין ממנו, ודחקין לישראל, קלא נפיק מן שמיא לגביה, ויימא הכי, יר"א בש"ת, ודא בראשית, יהא לך פסופא מן שמיא, ודא (בראשית).

תקונא שביעאה

בראשית יר"א בש"ת, ווי ליה לסמאל, פד קודשא בריך הוא ייתי למפרק לשכינתא ולישראל בנהא, ותבע מניה הוא לפדות את השכינה ואת ישראל בניה, ותובע ממנו ומשבועים האמות ומהממנים שלהם

כָּל הַצָּרוֹת שֶׁהֲצִיקוּ לְיִשְׂרָאֵל
בְּגִלוּת, מִשּׁוֹם שֶׁלִּפְנֵי שִׁגְלוֹ
יִשְׂרָאֵל גָּלָה לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא שֶׁהָיוּ עֲתִידִים יִשְׂרָאֵל
לְהִיּוֹת תַּחַת שַׁעֲבוּדָם (לְצֵאת מִתַּחַת
שַׁעֲבוּדִים), וְהָרָאָה לוֹ וּלְשִׁבְעִים
הַמִּמְנִים שֶׁתַּחַת יָדוֹ אֵת שְׁכָרָם,
אִם הָיוּ מִכְּבָדִים יָם אֵת יִשְׂרָאֵל
בְּגִלוּת. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב וַיִּכְרֹךְ יְהוָה
אֵת בֵּית הַמְּצָרִי בְּגִלְל יוֹסֵף.
וְהוּא וְהַמִּמְנִים שָׁלוּ לֹא עוֹשִׂים
לָהֶם כְּבוֹד, אֲלָא עוֹשִׂים בָּהֶם
וּבְשִׁכְנֵיהֶם קְלוֹן, שְׂאוּמְרִים לָהֶם
כָּל הַיּוֹם אִיֵּה אֱלֹהֵי־ךָ, וּמִשּׁוֹם
זֶה יוֹצֵא קוֹל אֱלֹהֵי כָּל יוֹם מִן
הַשָּׁמַיִם וְאוֹמֵר יִרְאֵא בְּשֵׁית,
תְּהִיָּה לְךָ בּוֹשָׁה מִן הַשִּׁכְנֵיהֶ.
יִרְאֵא שָׁמַיִם, תְּהִיָּה לְךָ בּוֹשָׁה
מִהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא
שָׁמַיִם. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב וְאַתָּה תִּשְׁמַע
הַשָּׁמַיִם, וְזֶה (בְּרֵאשִׁית).

תקון שמיני

בְּרֵאשִׁית, ש' שָׁמַיִם, (יִרְאֵא שָׁמַיִם),
יִרְאֵא בֵּית שָׁלוֹ, שֶׁהוּא רֵא"ש
בֵּית, פָּחַד מִמְּנוּ בְּבֵיתוֹ, זֶהוּ
בְּרֵאשִׁית. וְהוּא וְהַמִּמְנִים שָׁלוּ
לֹא פָּחַדוּ מִמְּנוּ וְהַחֲרִיבוּ בֵּיתוֹ,
בֵּית רֵאשׁוֹן וּבֵית שְׁנֵי, וּמִשּׁוֹם זֶה
וְחִפְרָה הַלְּבָנָה, שֶׁהִיא נִחַשׁ אֲשֶׁת
זְנוּנִים, וּבּוֹשָׁה הַחֲמָה, שֶׁהִיא
גִּיהוֹנָם, שֶׁנִּחַשׁ אֲשֶׁת זְנוּנִים
הַחֲרִיבָה אֵת בֵּית הַשִּׁכְנֵיהֶ,
וְחִמָּה, שֶׁהִיא גִּיהוֹנָם, סָם הַמְּוֹת.
שְׂרָפָה אֵת הַהִיכָל.

וּבְזִמְנָן שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִבְנֶה
אוֹתָם כְּמוֹ מִקְדָּם, זֶהוּ שֶׁכְּתוּב
בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַיִם יְהוָה, בְּאוֹתוֹ
זְמַן וְחִפְרָה הַלְּבָנָה וּבּוֹשָׁה
הַחֲמָה, אֵימָתִי? בְּזִמְנָן שֶׁפִּי מְלֻךְ
יְהוָה צָבָאוֹת, שֶׁהַבְּנִין
הָרֵאשׁוֹן נֶעֱשֶׂה עַל יְדֵי אָדָם,
וּמִשּׁוֹם כֵּן שִׁלְטוֹ עֲלֵיהֶם, מִשּׁוֹם
שֶׁאִם יְהוָה לֹא יִבְנֶה בֵּית שְׂוֹא

וּמִשְׁבָּעִין אוֹמִין וּמִמְּמַנָּן דִּלְהוֹן, כָּל עֲאֻקוּ
דְּעֲאֻקוּ לְיִשְׂרָאֵל בְּגִלוּתָא, בְּגִין דְּקָדָם דְּגָלוּ
יִשְׂרָאֵל, גָּלִי לִיָּה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, זֶהוּ
עֲתִידִין יִשְׂרָאֵל לְמַהוּי תַּחַת שַׁעֲבוּדֵיהוּ, (ס"א)
לְמַפְסַק מִתַּחַת שַׁעֲבוּדֵיהוּ, וְאַחֲזִי לִיָּה וּלְשִׁבְעִין מִמְּמַנָּן
דְּתַחַת יְדֵיהֶ, אֲגָרָא דְלְהוֹן אִי הוּוּ אוֹקְרִין
לְיִשְׂרָאֵל בְּגִלוּתָא, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב (בְּרֵאשִׁית לט
ה) וַיִּכְרֹךְ יְיָ אֵת בֵּית הַמְּצָרִי בְּגִלְל יוֹסֵף, וְאַיְהוּ
וּמִמְּמַנָּן דִּלְלִיָּה לֹא עֲבָדִין לְהוֹן יִקְרָא, אֲלָא
עֲבָדִין בְּהוֹן וּבְשִׁכְנֵיהֶתָא קְלָנָא, דְּאַמְרִין לוֹן כָּל
יוֹמָא אִיֵּה אֱלֹהֵי־ךָ, וּבְגִין דָּא קְלָא נְפִיק לְגַבְיָה
כָּל יוֹמָא מִן שָׁמַיָּא, וְאַמֵּר יִרְאֵא בְּשֵׁית, יְהִיא
לְךָ כְּסוּפָא מִן שִׁכְנֵיהֶתָא, יִרְאֵא שָׁמַיִם יְהִיא לְךָ
כְּסוּפָא מִקּוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְאַיְהוּ שָׁמַיִם, הֲדָא
הוּא דְכְּתִיב (מַלְכִים א ח לב) וְאַתָּה תִּשְׁמַע הַשָּׁמַיִם,
וְדָא (בְּרֵאשִׁית).

תקונא תמינא

בְּרֵאשִׁית, ש' שָׁמַיִם, (יִרְאֵא שָׁמַיִם), יִרְאֵא
בֵּית דִּלְלִיָּה, דְּאַיְהוּ רֵא"ש בֵּית, דְּחִיל לִיָּה בְּבֵיתִיהֶ,
דָּא הוּא בְּרֵאשִׁית, וְאַיְהוּ
וּמִמְּמַנָּן דִּלְלִיָּה לֹא דְחִילוּ מִנְיָה, וְחֲרִיבוּ בֵּיתִיהֶ
בֵּית רֵאשׁוֹן וּבֵית שְׁנֵי, וּבְגִין דָּא (ישעיהו כד
כג) וְחִפְרָה הַלְּבָנָה דְאַיְהִי נִחַשׁ אֲשֶׁת זְנוּנִים,
וּבּוֹשָׁה הַחֲמָה דְאַיְהִי גִיהוֹנָם, דְּנִחַשׁ אֲשֶׁת
זְנוּנִים חֲרִיבַת בֵּיתָא דְשִׁכְנֵיהֶתָא, וְחִמָּה דְאַיְהִי
גִיהוֹנָם סָם הַמְּוֹת אוֹקִידַת הַיְכָלָא.

וּבְזִמְנָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּנֵי לוֹן
כְּמִלְקָדְמִין, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב (תהלים

קמז ב) בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַם יְיָ, בְּהֵוּא זְמַנָּא וְחִפְרָה
הַלְּבָנָה וּבּוֹשָׁה הַחֲמָה (ישעיהו כד כג), אֵימָתִי,
בְּזִמְנָא דְכִי מְלֻךְ יְיָ צָבָאוֹת, דְּבְנִינָא קְדָמָא
אַתְעֵבִיד עַל יְדָא דְבַר נֶשׁ, וּבְגִין דָּא שְׁלִיטוּ
עֲלֵיהוּ, בְּגִין (תהלים קכו א) דָּאִם יְיָ לֹא יִבְנֶה בֵּית

עֲמְלוּ בּוֹנֵי בּוֹ, וּמְשׁוּם שֶׁהַבְּנֵי
הָאֲחֵרוֹן יִהְיֶה עַל יְדֵי הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא - יִתְקַיֵּם, וְעַל זֶה אָמַר
הַפְּתוּב, גְּדוּל יִהְיֶה כְבוֹד הַבַּיִת
הַזֶּה הָאֲחֵרוֹן מִן הָרִאשׁוֹן.

וּבְאִוְרוֹ זְמַן שִׁפְּגָה הַבְּנֵי עַל יְדֵי
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמַעַלָּה
וּלְמַטָּה, נֶאֱמַר בְּשִׁכְנֵיהָ הַעֲלִינָה
וְהַפְּתוּנָה, וְהִיא אֹר הַלְבָנָה
כְּאוֹר הַחֲמָה, וְהַפְּרָה הַלְבָנָה
וּבוֹשָׁה הַחֲמָה, שֶׁהֵם הַנְּקֻבוֹת
שֶׁל סמא"ל, וּמְשׁוּם שֶׁלֹּא פָּחַד
סמא"ל מִהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא,
שֶׁהוּא שְׁמַיִם, וּבַת זִוְגוֹ לֹא
פָּחַדָּה מִשְׁכִּינָתוֹ, שֶׁהִיא הָאָרֶץ,
נֶאֱמַר בָּהֶם, כִּי שְׁמַיִם כְּעֵשֶׂן
נִמְלָחוּ וְהָאָרֶץ כְּפָגַד תִּבְלָה, הוּא
סמא"ל וּבַת זִוְגוֹ.

תקון השיעי

בְּרִאשִׁית, יר"א שְׁבִ"ת, שֶׁהִיא
שְׁכִינָה, שְׁעָלֶיהָ נֶאֱמַר מַחְלְלֶיהָ
מוֹת יוֹמָת, שְׁנַכְנְסוּ אוֹיְבֵיכֶם
בְּחֻלָּל שְׁלֵה, שֶׁהוּא קֹדֶשׁ
קְדוּשִׁים, וְנֶאֱמַר בָּהֶם אֵת מִקְדָּשׁ
יְהוָה טמא, חֻלָּל מִמְּלֶכָה
וּשְׂרִיָּה, וְשִׁפְּחָה נִכְנַסְתָּ בְּמִקְוִים
הַגְּבִירָה, שֶׁהִיא נְדָה שִׁפְּחָה גוֹיָה
זוֹנָה, וְטַמְאָה אֵת מִקְוָמָה, שֶׁשֵּׁם
הַיְתָה מְנוּחַת הַשְּׁכִינָה, וְקוֹל הִיא
יורד ואומר, ירא שְׁבִ"ת, וְהִיא לֹא
עֲשֵׂתָה פֶן, אֲלֹא חֻלָּל מִמְּלֶכָה
וּשְׂרִיָּה, וּבְרַחֲמֵי הַשְּׁכִינָה מִשֵּׁם.
בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁחֲקוּ עַל מִשְׁפַּתֶּיהָ,
וְאִמְרָה הַשִּׁפְּחָה, לֹא זֶה כְּמוֹ
שֶׁעֲשֵׂתָה שְׂרִי לְשִׁפְּחָתָה. זֶהוּ
שְׁכִיב מִפְּנֵי שְׂרִי גְבֻרָתִי אֲנִי
בְּרַחֲמֵי. אָמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא:
בַּת הַרְשָׁע הַחַיִּב, וְהָרִי אָף עַל גֹּב
שְׂשֻׁרָה גְרָשָׁה אוֹתָהּ, אֲנִי וְחַמְתִּי
עָלֶיהָ וְעַל בְּנָהּ, וְאַתֶּם לֹא
עֲשִׂיתֶם כֵּן, אֲלֹא גְרַמְתֶּם (גְּמַלְתֶּם)
רַע פָּחַת טוֹב, אֲנִי נִשְׁבַּעְתִּי
לְהַעֲבִיר אֵת מַלְכוּת הַרְשָׁעָה מִן

שְׂוֹא עֲמְלוּ בּוֹנֵי בּוֹ, וּבְגִיז דְּבִנְיָנָא בְּתַרְאָה
יִהֵא עַל יְדֵא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, יִתְקַיֵּם, וְעַל
דָּא אָמַר קְרָא, (תְּגִי ב ט) גְּדוּל יִהְיֶה כְבוֹד הַבַּיִת
הַזֶּה הָאֲחֵרוֹן מִן הָרִאשׁוֹן.

וּבְהֵוֹא זְמַנָּא דִּיתְפַּנִּי בְּנִינָא עַל יְדֵא
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעִילָא וְתַתָּא,
אֲתַמַּר בְּשִׁכְנֵתָא עֲלָאָה וְתַתָּאָה, וְהִיא אֹר
הַלְבָנָה כְּאוֹר הַחֲמָה (ישעיהו ל כו), וְהַפְּרָה הַלְבָנָה
וּבוֹשָׁה הַחֲמָה, דְּאִינוּן נוֹקְבִין דְּסמא"ל, וּבְגִיז
דְּלֵא דְּחִיל סמא"ל מִן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
דְּאִיהוּ שְׁמַיִם, וּבַת זִוְגִיָּה לֹא דְּחִילַת מִשְׁכִּינְתִּיהָ
דְּאִיהִי אֲרַעִיָּה, אֲתַמַּר בְּהוּן (שם נא ו), כִּי שְׁמַיִם
כְּעֵשֶׂן נִמְלָחוּ, וְהָאָרֶץ כְּפָגַד תִּבְלָה, הוּא
סמא"ל וּבַת זִוְגִיָּה.

תקונא תשיעא

בְּרִאשִׁית, (דף כד ע"ב) יר"א שְׁבִ"ת, דְּאִיהִי
שְׁכִינְתָּא, דְּעָלָה אֲתַמַּר (שמות לא
ד) מַחְלְלֶיהָ מוֹת יוֹמָת, דְּעָאלוּ אוֹיְבֵיכֶם בְּחֻלָּל
דִּילָהּ דְּאִיהוּ קֹדֶשׁ קְדוּשִׁים, וְאֲתַמַּר בְּהוּן (במדבר
ט יג) אֵת מִקְדָּשׁ יְיָ טמא, חֻלָּל מִמְּלֶכָה
וּשְׂרִיָּה (איכה ב ב), וְשִׁפְּחָה עָאלַת בְּאֲתַר דְּגְבִירָה,
דְּאִיהִי נְדָה שִׁפְּחָה גוֹיָה זוֹנָה, וְסָאִיבַת אֲתַרְהָא,
דְּתַמְּן הוּהוּ נִיחָא דְּשְׁכִינְתָּא, וְקָלָא הוּהוּ נַחִית
וְאָמַר, יִרָא שְׁבִ"ת, וְאִיהִי לֹא עֲבַדַת כֵּן, אֲלֹא
חֻלָּל מִמְּלֶכָה וּשְׂרִיָּה, וּבְרַחֲמֵי שְׁכִינְתָּא מִתַּמְּן,
כִּי הוּא זְמַנָּא שֶׁחֲקוּ עַל מִשְׁפַּתֶּיהָ, וְאִמְרַת
שִׁפְּחָה, לֹא הוּא כְּגוֹוָנָא דְּעַבְדַת שְׂרִי לְשִׁפְּחָה
דִּילָהּ, הָדָא הוּא דְּכַתִּיב (בראשית טז ח) מִפְּנֵי שְׂרִי
גְבֻרָתִי אֲנִי בְּרַחֲמֵי, אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
בְּרַתָּא דְּרַשָׁע חַיִּיבָא, וְהָא אָף עַל גֹּב דְּשְׂרִי
תְּרַכַת לָהּ, אֲנָא רְחִימָנָא עָלָהּ וְעַל בְּנָהּ, וְאַתּוּן
לֹא עֲבַדְתוּן כֵּי, אֲלֹא גְרַמְתוּן (ג"א גמלתון) בִּישׁ
תַּחֲוֹת טָב, אֲנָא אוֹמִינָא לְאַעֲבְרָא מַלְכוּתָא

חַיִּיבָא מַעְלָמָא, וְלֹא יְהֵא חֲדוּה קְדָמִי עַד
דִּיתְאַבְדוּ מַעְלָמָא, וּבְהֵוּא זְמַנָּא יְהֵא חֲדוּה
קְדָמִי, הֲדָא הוּא דְכְתִיב (משלי יא י') וּבְאֲבָד
רְשָׁעִים רָנָה.

תְּקוּנָא עֲשִׂירָא

בְּרֵאשִׁית שִׁיר תַּא"ב, וְהֵא אִיהוּ שִׁיר
מְשׁוּבָח מִכָּל הַשִּׁירִים, תַּאב מִכָּל
הַשִּׁירִים, וְעַלִּיה אַתְמַר שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר
לְשִׁלְמָה, לְמַלְךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם שְׁלוֹ, הַכִּי אֻקְמוּהוּ,
וְהֵא שִׁיר מְתִי יְתַעַר, בְּזְמַנָּא דִּיתְאַבְדוּן
סמא"ל וּמִמְנָן דִּילִיה חַיִּיבָא מִן עֲלָמָא,
וּבְהֵוּא זְמַנָּא אֲזוּ יִשִׁיר מֹשֶׁה (שמות טו א), אֲזוּ שֶׁר
לֹא כְתִיב אֶלָּא יִשִׁיר, וְהֵא אֻקְמוּהוּ.

וְהֵא שִׁיר בְּאֲזוּ, סְלִיק בְּפּוּמָא, אֲבָל שִׁיר אִיהוּ
וְדֵאִי חֲכָמַת שְׁלֹמָה, בְּהֵוּא זְמַנָּא וַתִּרְבַּח חֲכָמַת
שְׁלֹמָה (מלכים א ה י').

וּבְאֵן סְלִיק לָהּ לְאַתְרָהּ, דָּא מֹשֶׁה, וְרַזָּא דְמַלְכָּה
אֲזוּ יִשִׁיר מֹשֶׁה, בְּאֵן סְלִיק לָהּ בְּתַלְשָׂא,
הֵא תִּגָּא דְתַלְשָׂא אִיהֵא י' יִשִׁיר, וְתַקוּם מִן ה'
דְּמֹשֶׁה וְשִׁירָא עַל רִישָׁא דו', וְאַתְעַבִּידַת תִּגָּא
זו', וְסְלִיק לָהּ עַד אַתְר דְּאַתְגִּזְרַת מִתְמָן.

כִּד סְלִיק לְגַבֵּי י' עֲלָאָה אַתְקִירֵאת שִׁיר זָכָר,
וְכִד נַחְתָּא לְגַבֵּי ה' אַתְקִירֵאת שִׁירָה, הֲדָא
הוּא דְכְתִיב אֲזוּ יִשִׁיר מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת
הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַיְיָ וְגוֹמֵר, דְּעַלָּה אַתְמַר (תהלים
קיח כב) אֲכֹן מֵאֲסוּ הַבּוֹנִים וְגוֹמֵר, דְּאִיהֵא אֲבָנָא
דִּי מַחַת לְצִלְמָא דְעַבּוּדָה זָרָה, בְּהֵאִיא זְמַנָּא
דְּאַתְמַחֵי צִלְמָא דְעַבּוּדָה זָרָה דִּיוֹקְנָא בִישָׂא,
אַתְמַר בְּהֵ (דניאל ב לה) וְאַבְנָא דִּי מַחַת לְצִלְמָא
הוּת לְטוֹר רַב וּמְלֵאת כָּל אֶרְעָא, הֲדָא הוּא
דְכְתִיב (ישעיה ו ג) מְלֵא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, וְהַכִּי
סְלִיקַת עַד דְּלֹא אֲשַׁפְחִין לָהּ אַתְר, וְשִׁאֲלִין
מִלְּאֲכִין בְּגִינָה אִיהֵא מְקוּם כְּבוֹדוֹ לְהַעֲרִיצוֹ,

הַעוֹלָם, וְלֹא תִהְיֶה שְׂמִיחָה לְפָנֵי
עַד שְׂיֵאבְדוּ מִן הַעוֹלָם, וּבֵאוּתוֹ
הַזְּמַן תִּהְיֶה שְׂמִיחָה לְפָנֵי זְהוּ
שְׁפָתוֹב וּבְאֲבָד רְשָׁעִים רָנָה.

תְּקוּנָא עֲשִׂירִי

בְּרֵאשִׁית, שִׁיר תַּא"ב, וְהוּ
הַשִּׁיר הַמְשׁוּבָח מִכָּל הַשִּׁירִים,
תַּאב מִכָּל הַשִּׁירִים, וְעַלִּיו נֹאמַר
שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשִׁלְמָה,
לְמַלְךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם שְׁלוֹ, כִּף
פְּרִשׁוּהוּ. וּמְתִי יְתַעוֹרֵר הַשִּׁיר
הַזֶּה? בְּזְמַן שְׂיֵאבְדוּ סמא"ל
וְהַמְמַנִּים שְׁלוֹ הַרְשָׁעִים מִן
הַעוֹלָם, וּבֵאוּתוֹ זְמַן אֲזוּ יִשִׁיר
מֹשֶׁה, לֹא כְתוּב אֲזוּ שֶׁר, אֶלָּא אֲזוּ
יִשִׁיר, וְהֵא פְּרִשׁוּהוּ.

וְהַשִּׁיר הַזֶּה בְּאֲזוּ, עוֹלָה בְּפָה,
אֲבָל הַשִּׁיר הוּא וְדֵאִי חֲכָמַת
שְׁלֹמָה. בֵּאוּתוֹ זְמַן וַתִּרְבַּח חֲכָמַת
שְׁלֹמָה.

וּמִי הַעֲלָה אוֹתָהּ לְמִקוּמָהּ? זֶה
מֹשֶׁה, וְסוּד הַדְּבָר - אֲזוּ יִשִׁיר
מֹשֶׁה. בְּאִיפָּה מַעֲלָה אוֹתָהּ?
בְּתַלְשָׂא. הַפְּתוּר הַזֶּה שֶׁל תַּלְשָׂא
הֵא י' יִשִׁיר, וְתַקוּם מִן ה' שֶׁל
מֹשֶׁה, וְשׁוּרָה עַל הַרְאֵשׁ שֶׁל ו',
וְנַעֲשִׂית ז' כְּתוּר, וּמַעֲלָה אוֹתָהּ
עַד הַמְּקוּם שְׁנַגְזָרָה מִשָּׁם.

בְּשַׁעוּרָה אֶל י' הַעֲלִינָה נְקִרָת
שִׁיר זָכָר, וּכְשִׁירֵדַת אֶל ה'
נְקִרָת שִׁירָה. זְהוּ שְׁפָתוֹב אֲזוּ
יִשִׁיר מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת
הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַיהוָה וְגוֹמֵר,
שְׁעַלִּיה נֹאמַר אֲכֹן מֵאֲסוּ הַבּוֹנִים
וְגוֹמֵר, שְׁהֵא אֲכֹן שְׂמִפָּה אֶת
צִלְם הַעַבּוּדָה זָרָה. בֵּאוּתוֹ זְמַן
שְׂנַמְחָה הַצִּלְם שֶׁל הַעַבּוּדָה זָרָה,
הַדְּמוּת הַרְעָה, נֹאמַר בְּהֵ וְהֵאֲכֹן
שְׁהַפְתָּה אֶת הַצִּלְם נְהִיתָה לְהוֹ
גְדוֹל וּמְלֵאָה אֶת כָּל הָאָרֶץ. זְהוּ
שְׁפָתוֹב מְלֵא כָל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ,
וְכִף עוֹלָה עַד שְׁלֹא מוּצָאִים לָהּ
מְקוּם, וְשׁוֹאֲלִים הַמְּלֵאכִים

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבותי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלִּיחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלֵיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר
אֲדָרָא רַבָּא
וְאֲדָרָא זִוְטָא

מִהַתְנַא הָאֱלֹקִי

רַבִּי שְׁמוּעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א
הַמְנַקֵּד

עֲמוּד הַיּוֹמִי

מַחֲלָק לְלַמּוּד חֵדְשִׁי

וּלְלַמּוּד שְׁנַתִּי 354 יְמוֹת הַשָּׁנָה

וְהוּא מְרַפָּא לְנַפְשׁ וּמְאִיר הַנְּשִׁמָּה בְּאוּר יְקָרוֹת
וְהַלּוֹמְדִים בּוֹ יֵרְאוּ יִשׁוּעוֹת וְנִפְלְאוֹת

יּוֹצֵא לְאוּר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"
חֵדֶשׁ תַּמּוּז תַּש"ע לַפ"ק
עִי"ה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹבֵב"א